

af Filialinstitutionen, skal jeg dertil udtale, hvad jeg iøvrigt tror, at jeg allerede har udtalt i Udvalget, at, dersom man nu skulde tage en Bestemmelse om, paa hvilke enkelte Pladser der skulde oprettes Filialer, saa er Eagen ingenlunde forberedt. Jeg tror, det vil være ligesaa vanskeligt for de enkelte Medlemmer at have nogen fuldt begrundet Mening om, paa hvilke Steder i Landet der fortrinsvis trænges til denne Hjælp, som det vil være vanskeligt for mig at stille noget Forslag, som jeg ikke senere skulde fortryde eller i alt Fald ønske ændret. Blandt Andet vil jeg gjøre opmærksom paa, at der jo ikke om dette Spørgsmaal, som har en saa stor Interesse for selve Egnene, foreligger nogen Udtalelse fra dem, som ere disse Egenes særlige Talsmænd; jeg sigter herved til de kommunale Repræsentationer. Jeg kan altsaa ikke tænke mig, at man i dette Dieblit vil kunne komme videre ad den Vej, som det ærede Medlem foreslaar, men jeg er meget villig til at komme videre hen ad den Vej, til hvilken, tror jeg, alle mine Udtalelser have tydet. Jeg ser imidlertid ikke, at man vil kunne komme videre frem ad denne Vej paa anden Maade, end ved at der i selve Loven bevilges et Beløb til Oprettelse af Filialer; men jeg har undset mig ved at stille en saa vidtgaaende Fordring til det ærede Thing, at det skulde overlade mig, stille til min Disposition Pengene og tillige fuldstændig overlade mig Bestemmelsen om, hvor Pengene skulle anvendes. Jeg tror altsaa, at man i Virkeligheden ikke i dette Dieblit fornødtigvis vil kunne komme videre end til i Principet at godkjende Rigtigheden af den Betragtning, jeg har fremsat. Det er ganske vist, at der er enkelte Pladser, med Hensyn til hvilke der neppe kan være nogen Tvivl om, at en Filial vil blive i høj Grad paakjønnet af Befolkningen; jeg skal nævne, da det oftere er fremhævet her, Langeland. Da det er en saa isoleret liggende Ø, vil det efter min Mening være utvivlsomt, at Befolkningen vilde sætte Pris paa at have et eget Ind- og Udbetalingssted paa selve Øen. Den istedetfor som nu at maatte søge til Svendborg. Det har jeg ikke nogen Tvivl om, men der kan ogsaa være mange andre Steder, hvor Trangen er ligesaa stor, og hvor man saa vil søle sig tilfribesat ved at være forbigaaret ved denne Leilighed. Mit Svar til det ærede Medlem er altsaa dette, at jeg meget gjerne modtager enhver Hjælp til at komme videre frem ad den Vej, jeg anser for at være den rigtige, men at, dersom Skridtet skal gøres i dette Dieblit, ser jeg ikke rettere, end at det kun kan gøres ved at stille et Beløb til Disposition, overladende til Administrationen selv at vælge den rette Plads til Anvendelsen af Beløbet, Noget, som vil være ganske i Sighed med de sydlige Bevillinger til Postvæsenet til Udvidelsen af Forsødenhederne i saa Henseende, hvor man ikke fra Rigsdagens Side har bestemt, paa hvilke enkelte Pladser Forbedringerne skulde ind-

rettes, neppe engang hvilke Egne den forbeholdne Postkommunikation vilde komme tilgode. Naar det ærede Medlem bemærkede, at hans Villighed til at gaa ind derpaa vilde være afhængig af, at man kunde faae Funktionerne udførte ved Toldstederne, skal jeg derimod dog indvende, at det ikke forekommer mig, at Forfjellen mellem det i Lovens § 2 foreslaaede Honorar til selvstændige Filialbestyrere, nemlig 1,800 Kr., og det Honorar, som er foreslaaet, og som Udvalget har godkendt, til Filialbestyrere, der tillige ere Toldkasserere eller Toldembedsmænd, nemlig 1,200 Kr., er saa stort, at man skulde gjøre det Gode, der opnaas ved Oprettelsen af Filialer, afhængig af denne Besparelse af 600 Kr. Der er Meget, der taler for at knytte Bestyrelsen af en Filial til en Toldembedsmand, men der kan ganske vist ogsaa i de nærliggende personlige Forhold være Hindringer derfor, og det vilde dog være urigtigt at udsætte Foranstaltningen paa Grund deraf. Det er jo ingenlunde givet, at enhver gammel velkjendt Toldembedsmand er skiftet eller villig til at overtage denne Forretning.

Bemærkning: Jeg bad om Ordet for en kort personlig Bemærkning, som jeg vil gjøre til det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (Th. Christensen), og den skal være meget kort. Den skal gaa ud paa, at, da det ikke synes, at han har hørt, hvad jeg sagde igaar Formiddags, skjøndt han var herinde, vil jeg bede ham læse det igjennem, og da er jeg overbevist om, at han vil faae det stik Modsatte af, hvad han troede, ud af, hvad jeg har sagt. — Jeg vil benytte Leiligheden, da jeg nu har faaet Ordet, til at sige et Par Ord endnu om disse Amtstuer, og jeg skal holde mig ubelukkende til Randers Amt og til Ebeltoft og Randers Amtstuer, thi der er jeg kjendt; den høitærede Finanzminister og jeg ere lige godt kjendte der. Som Ordningen nu er ved Ebeltoft Amtstue, er den unægtelig i allerhøieste Grad ubelig. Vi have heldigvis faaet en Jernbane fra Randers til Grenaa, — altsaa ogsaa fra Grenaa til Randers — og alle de, der ligge Nord for denne Bane, ville aabenbart mindst lige saa gjerne gaa til Randers Amtstue, som de ville gaa til Ebeltoft, idet de til det første Sted kunne følge Banen, hvormed de ellers skulle følge Landveien til Ebeltoft; thi en Del af dem har nemlig længere til Ebeltoft ad Landveien, end de have med Jernbanen til Randers. Omtrent $\frac{1}{3}$ af de Sogne, der høre til Ebeltoft Amtstue, vil hellere gaa til Randers end til Ebeltoft. En anden Arbedjedel af dem vil lige saa gjerne gaa til Randers som til Ebeltoft. Kun den sidste Arbejedel af disse Sogne ønsker at blive ved Ebeltoft Amtstue og bør ogsaa blive ved den, enten det nu sker ved, at den omdannes til en Filial, eller det sker paa anden Maade. Jeg har derfor tænkt, om vi ikke kunde komme til Rette med den høit-